

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XXII.

Středa, 12 květen 2010

Namíli milí přátelé, nám chtěli ukázat svoje místo, ve kterém žijí. To jsme navštívili City Melbourne. Prošli jsme se po pobřeží Yarra, která ústí do moře a i ve městě se u ní projevuje vliv a odliv. Jelikož parní kotel a nám se zdálo, že se pod městem nemůže vejít, a tak jsme s napětím pozorovali plavbu: ale pochopitelně se vešel...

Teď musím ještě podat omluvu: jak posledních pár měsíců opravdu moc nestíhám, a které narozeniny (kde je víc fotek, případně je s nimi trošku práce) jsou opožděné... Takže i pokračování velice zajímavého Annina vzpomínání z putování zemí protíná se opozdilo. Mea culpa ... Ale teď už tedy, prosím, zase... Pak jsme navštívili oceánárium. To vám byl neuvěřitelně zvláštní pocit - ve skleněném tunelu, v němž s námi nad hlavami vznášely manty - psobající spíše jako ptáci, než jako ryby, a kolem nich zas raly korálové a ostatní mořská zvířena... V malých okýnkách tam umístěné i nejjedovatější medúzy - ty také byly jak z jiného světa, úžasné a krásné - a některé z nich smrtelně jedovaté... Takže mne, pravého suchozemce (i když dceru rybářovu), nutně musela napadnout vzpomínka na tátu. Co ten by asi říkal, kdyby se mohl dívat na věčně tuhle nádheru... Měli jsme doma velkou knihu s fotografiemi mořských potvor a mně v paměti utkvěly zejména mořské koničky - ale zrovna ty v melbournském oceánariu neměly: -, takže jsem je neviděla naživu. Jsme šli na oběd do italské restaurace, a tam si každý vybral, co chtěl. Lidi, to vám byli opravdu úžasně s velkým vřelou zdech tam visely portréty Maa a dalších italských "velikánů". Jirka s Dáškou (brácha s manželkou) prý sem chodili docela rádi na jídlo. Ale - co se nestalo, já jim holt musela zkazít dojem, poněvadž jsem si potřebovala odskočit. Co jsem dělala neměla... Rázem jsem totiž byla v hospodě tak 4. cenové skupiny od záchoda ústily do kuchyně, a navíc ani nevěděly zavolat. Ještě tam byla nějaká stará idla, tak jsem jí podstrčila pod kliku. Eistota a hygiena věškerá, o možnosti opláchnutí rukou jsem se dohadovala s itálskými snad půl hodiny; ale nakonec jsem si je opláchla. Dáška se po mém návratu ke stolu ptala, co bylo za problém, že jsem byla tak dlouho pryč - tak jsem jí to řekla, ona to nekontrolovala a pak prohlásila, že tam jedli naposledy. Jo, ale rozhodně stojí za zmínku, že Jirka si objednal nějaké kachní maso, které se balilo do jakýchs plátek a k němu se přidávalo trochu zeleniny a tmavá omáčka. Obdivuhodné bylo to, jak itálsky přivedla jednou rukou, jen za pomoci vidličky a lžičky, jak si to má zabalit. To vám byl koncert prstů... pláček přitiskla k talíři, na ni navrstvit maso, zeleninku a omáčku, pak pláček přitiskla k talíři a konečně přitiskla k talíři, že má ochutnat a hotovo. Jára si pak Jirku nahrál jednomu tom balení - Jirkovi to chutnalo, ale na mě ta omáčka byla divná - taková "br a fuj" sladká. Čhtěli jsme se ještě podívat na historický koráb, zakotvený na jece, a byla na něm nějaká uzavřená společnost a tak jsem ho okoukli jen zvenku. Raději jsme prolezli blízké obrovské tržiště, kde jsme ještě koupili nějaké maličkosti domů, také jsme zašli na náš popud do prodejny knih, kde k mé nesmírné a velké radosti jsem uviděla knihu pro mou dceru Mirku, která ji potřebovala ke studiu a byla jen za 27 dolarů. Ale to už zas brácha Jirka měl hlad, tak jsme se zastavili na - jak on říkal - piccolini, což jako italské kobličky. Dáška se smála, že on si je tam vždycky vybere, a že je to nezdravé, ale Jiřkově mooc chutná. Koupil si tyty, a nám dal ochutnat. No, to asi neměl, protože Jára mu jednu celou snědl a Jiřkově následně jele, a mu ji sbaštili a že chce dalších. Ale nedostal, Dáška na něj dohlédla a dráho fest na uzdu, a doběhla. Pak jsme se vraceli k jejich domu. Mám pocit, že jsem itálsky, že od jejich domu do City je to nějakých 30 km - a to vám je požádání místo! Přitom zdaleka nebydlej na periférii. Jejich dcera Zuzka od nich předtím bydlela ještě o nějaký kilometr dál, a tam už byla víc krajina a příroda. Po velkých zárech, o nichž jsme i my tady doma hodně slyšeli, a které tehdy byly doslova za plotem Zuzčina a Shaneova domu, se estěhovali blíže k rodičům, do zalidněného okolí Melbourne; takže jsou v bezpečí všichni - i bratr se ženou, i jeho dcera s rodinou. Další den nám naplánovali návštěvu kasina... Anna